

Susan Wiggs

Mennyből az angyal

Debbie Macomber

Ezüstcsengettyűk

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2009 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Lakeshore Christmas* (Harlequin Mira Books)

• Magyarra fordította: Gärtner Zita

Második, átdolgozott kiadás

© Debbie Macomber, 1996 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Silver Bells* (Harlequin Mira Books)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

978-963-448-551-3

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Tartalom

Mennyből az angyal

Ezüstcsengettyűk

SUSAN WIGGS

*Mennyből
az angyal*

ELSŐ RÉSZ

*„Áldott az időszak, mely az egész világot bevonja
a szeretet összeesküvésébe.”*

HAMILTON WRIGHT MABIE (1845–1916) amerikai esszéíró

A fiú alkonyatkor ért a város szélére, egy téli nap végén. A havazás ugyan még nem kezdődött el, ám a levegő kegyetlenül hideg volt, kiszívta az életet a mezőkből, az erdőkből, és mindent barna meg fakósárga színekbe öltöztetett.

Az út egysávosra szűkült, és áthaladt egy ősi, kőpillérekkel álló, fedett hídon. Az évek során deszkáról deszkára felújították az elöregedett alkotmányt, ám lényegében semmit sem változott.

Finom zúzmara szegélyezte a folyóparti fonnyadt növényzetet és az összevissza heverő köveket, s a környező gyümölcsösök és erdők fáiról rég lehullottak a levelek. Dermedt várakozás érződött a levegőben, mintha minden készen állna, és csak arra várna, hogy felgördüljön a függöny.

A fiút nyugodt céltudatosság töltötte el, miközben tisztában volt vele, hogy itteni feladata nem lesz könnyű. Szíveket kell összetörnie és meggyógyítani, igazságokat felfednie, kockázatokat vállalnia. Ami, ha jobban belegondol, pontosan olyan, mint az élet maga: rendetlen, kiszámíthatatlan, vidám, titokzatos, fájdalmas, megváltó.

Egy pajzs alakú, zöld-fehér tábla beazonosította a várost: Avalon, Ulster megye. Tengerszint feletti magasság: 4347 láb.

Kicsit tovább, egy hirdetőtáblán a Rotary és vagy egy tucat más egyházi és civil szervezet köszöntötte az érkezőt. Az üdvözlés szövegében az állt, hogy Avalon a Catskill Tájvédelmi Körzet szíve. Egy másik jelzés arra biztatta az utazókat, hogy keressék fel a Juhar-tavat, a hegyek ékkövét. Bármely tóparti kisvárosra ráillettek volna e kissé túlzó szavak New York állam északi részén, viszont ez a település a hosszú és bonyodalmas történettel rendelkező helyek bájával és komolyságával rendelkezett.

A fiú úgy érezte, ő maga is egyike a bonyodalmaknak. Tudomása arról, hogy mi hozta ide, csupán addig terjedt, mint egy futó pillantás az emberi szív valamely titokzatos birodalmába. Talán nem is az ő dolga, hogy tudja, miért készül összeütközni múlt és jelen az idő eme pontján. Talán elég, ha a célját ismeri: helyre kell hoznia egy régi hibát. Hogy ezt pontosan miként viszi véghez – nos, az már egy másik ismeretlen dolog. Majd kiderül, lépésről lépésre, ha eljön az ideje.

A város legfőbb jellegzetessége a csinos, téglaborítású épületekkel övezett tér volt, főhelyen a helyhatósági hivataloknak és a bíróságnak otthont adó, gótikus stílusú tömbbel. Körülötte különféle boltok és éttermek sorakoztak, az ablakukban csillogó fények. A teret szegélyező kovácsoltvas gázlámpákon már megjelentek az idény első karácsonyi girlandjai és égősorai. A távolban látszott a Juhar-tó: hatalmas indigókék mező a sötétedő égbolt alatt, a tetején vékony jégréteg, mely vastagodni fog a tél előrehaladtával.

A főteret csak pár háztömb választotta el a vasútállomástól. Épp most futott be egy vonat, kiöntötte magából az utasokat, akik munkából tértek haza valamelyik nagyobb városból: Kingstonból és New Paltzból, Albanyból és Poughkeepsie-ből, sőt néhányan olyan messziről, mint New York City. Az emberek odasiettek az autókhoz, szerettek volna mihamarabb elmenekülni a hidegből és hazatérni a családjukhoz.

Oly sok módja van, hogy az ember családra tegyen szert... s legalább ugyanennyi, hogy elveszítse. Ám az emberi természetet megbocsátónak teremtették, és a megújuláshoz talán csupán egy szó vagy egy kedves mozdulat kell.

Furcsának tűnt visszatérni ennyi idő után. Furcsának és fontosnak. Valamit nagy veszély fenyeget itt, akár tudnak róla az emberek, akár nem. És neki valahogy segítenie kell. Csupán remélni merte, hogy képes lesz rá.

A vasútállomástól nem messze állt a városi könyvtár négyzet alaprajzú, neoklasszicista tömbje. Az alapkövét pontosan kilencvenkilenc évvel ezelőtt tették le, a dátumot beleégették a szívébe. Többhektárnyi gyönyörű, csupasz fákkal szegélyezett, sétányokkal behálózott közpark vette körül az épületet. A könyvtár pontosan ott állt, ahol az elődje, mely kerek egy évszázaddal korábban

porig égett, egyetlen halálos áldozatot követelve. Kevesen ismerték a történetek részleteit, s hogy milyen hatást gyakorolt ez az esemény magának a városnak az életére.

Egy tehetős család támogatásával, akik tisztában voltak az értékével, a könyvtár újjáépült a tűz után. A kőtömbökből emelt, gyakorlatilag tűzbiztos, új Avaloni Közkönyvtár majdnem egy évszázad óta állt – tanúja volt viharos fellendülésnek és lesújtó ínségnek, háborúnak és békének, társadalmi feszültségnek és nyugalomnak. Megváltozott a város, megváltozott a világ. Az emberek már nem ismerték egymást, mégis volt néhány állandó pont, amely helyükön tartotta a dolgokat, és ezek egyike a könyvtár volt. Egyelőre...

A fiú felsóhajtott, lehelete megfehéřítette a levegőt, ahogy elötódultak a régi emlékek, kísértetiesek, mint egy befejezetlen álom. Sok-sok évvel ezelőt a régi könyvtár elpusztult. Most az új volt veszélyben, de nem tűz fenyegette, hanem valami más, ugyanolyan veszélyes dolog. Talán még van idő megmenteni.

Az épületen körben magas ablakok nyíltak, a belső udvar fölött pedig üvegtető engedte beözönlenni a fényt. Az ablakokon keresztül tölgyfa könyvszekrényeket, kutatófülkéket, valamint asztalokat és fölébük hajoló embereket lehetett látni. Egy másik ablakon keresztül a személyzet szobáiba nyílt bepillantás.

Odabent egy zsúfolt íróasztal mögött, olvasólámpa fényében, fiatal nő ült. Sápadt arcán már már kétségbeeséssel határos nyugtalanság tükrözött.

Váratlanul fölállt, mintha eszébe jutott volna valami, és lesimította barna szoknyája elejét. Aztán lekasztotta a kabátját egy fogasról, és fölverte magát a sebesen növekvő hideg ellen: bélelt csizma, sál, sapka, egyujjas kesztyű. A számos jelen lévő látogató ellenére zaklatottnak és nagyon magányosnak látszott.

Az éles, száraz hideg az épület bejárata felé hajtotta a fiút, egy faragott kövekből emelt, impozáns bolthajtáshoz, melynek falán féldomborművek bölcs mondásokat hirdettek. Megállt, hogy elolvassa a tudósok szavait. Plutarkhosz, Szókratész, Judah ibn Tibbon, Benjamin Franklin. Noha vonzóak voltak a bölcsesség szavai, a fiú nem hallgatott másra, mint a saját szívére. Ideje munkához látni!

Nagy sietében, ahogy lehajtott fejjel kilépett az épület súlyos, kilinccsel nyíló főbejāratán, a lány majdnem nekiütözött.

– Ó! – mondta, és gyorsan hátrébb lépett. – Elnézést! Nem vettelek észre.

– Semmi baj – felelte a fiú.

Volt valami a hangjában, ami megállította a nőt, és arra készítette, hogy szemügyre vegye vastag szemüvegén keresztül. A fiú megpróbálta elképzelni, milyennek láthatja őt. Egy kamasz, tizenhat éves sincs még, komoly, sötét szemmel, olajbarna bőrrel és olyan hajjal, amely túl rég nem találkozott a fodrász ollójával. Zöldes színű, kiszuperált katonai zubbonyt hordott, és bő overallt, mely viseltes volt, de tiszta. A téli ruhák elfedték a sebhelyeit, legalábbis nagyjából.

– Tudok valamiben segíteni? – kérdezte a lány kissé elfulladt hangon. – Épp indulni készültem, de...

– Azt hiszem, megtalálom, amire szükségem van, köszönöm – válaszolta a fiú.

– A könyvtár ma hatkor zár – emlékeztette a fiatal nő.

– Nem akarok sokáig maradni.

– Azt hiszem, még nem találkoztunk – mondta a lány. – Igyekszem minden olvasónkat megismerni.

– A nevem Jabez. Jabez Cantor. Még... új vagyok errefelé. – Nem volt hazugság, igazából nem. A nő elmosolyodott, bár a szemében továbbra is nyugtalanság bujkált.

– Maureen Davenport.

Tudom, gondolta a fiú. Tudom, ki vagy.

Azt is tudta, milyen fontos személy, még akkor is, ha a lány nem volt tisztában vele. Oly sokat tett itt, ebben a kisvárosban, bár valószínűleg ő maga sincs tudatában.

– Én vagyok a könyvtáros, a helybéli fiók igazgatója – magyarázta. – Körbevezetnék, de oda kell érnem valahová.

Ezt is tudom, gondolta a fiú.

– Viszlát, Jabez!

Igen, gondolta a jövevény, miközben a nő elsietett. Még találkozunk...

A könyvtártól a pékségig megtett sietős séta kipirosította Maureen Davenport arcát. Bár élvezte a csípős, hideg levegőt, hálás volt a meleg menedékért, amelyet a *Sky River Sütöde* nyújtott. Miközben lehámozta magáról a sálát, a sapkát és a kesztyűt, végigpásztázta a süteményeket és finomságokat tartalmazó üvegvitrinek előtt összeverődött kis embercsoportot. Mások a környező asztaloknál és a bokszokban ültek.

Nincs még itt, ez világos. Egyedülállóan zavarba ejtő érzés volt olyasvalakire várni, aki nem tudja, hogyan nézel ki. Megfordult a fejében, hogy rendel egy csésze teát vagy forró csokoládét, de ahhoz sorba kellett volna állnia. Inkább leült és kinyitotta a könyvet, melyet éppen olvasott: *Karácsony az év minden napján – hogyan szőjük bele az ünnepet a mindennapi életbe?*

Maureen mindig olvasott valamit. Kiskora óta örömet és vigaszt lelt a könyvekben. Számára egy történet nem csupán papírra vetett szavakat jelentett. Kinyitni egy könyvet annyi, mint kinyitni egy másik világba vezető ajtót, melyben nyomban el is merült, amint átlépte a küszöböt. Amikor egy történetet olvasott, mások bőrében élt.

Mindenféle könyvet szeretett: regényeket, nem kitalált történeteket, mesekönyveket és tanácsadó kiadványokat. Városi könyvtárosként a könyvek jelentették a munkáját, s lévén olyasvalaki, aki legalább annyira szeret olvasni, mint más emberek enni, a könyvek jelentették számára az életet. Mindazonáltal a közelgő találkozó miatt igyekezett nem túlságosan belefeledkezni az épp időszerű olvasmányába. Újból és újból emlékeztette magát, hogy körülnézzen, nem futott-e be az illető, akire várt.

Akit most is vár. Eddie Haven.

Késik... Ahogy teltek a percek, Maureenon kezdett kitörni a téboly.

Mi lesz, ha nem is jön el? Ha cserbenhagyja? Vajon ebben az esetben kirúghatja? Nem, aligha. A fickó önkéntes, és egy önkéntest nemigen lehet kirúgni. Amellett bírósági végzés kötelezi a feladatára.

Ugyan mi más, ha nem törvényszéki ítélet venne rá egy olyan férfit, mint Eddie Haven, hogy együttműködjék övele? Igyekezett nem sértésként felfogni, hogy Haven kizárólag a bírói döntésnek köszönhetően kerülhet a Maureen Davenport-hoz hasonló társaságába. Alapvetően nem illenek össze, ez egyszerű tény, talán egyenesen természeti törvény. Haven jóképű, mint egy filmszínész, ismert (jó, azért nem sztár), és roppant tehetséges zenész. Majdnem híresség.

Sok évvel ezelőtt az övé volt az egyik legismertebb arc az országban. Azok közé az egykori gyerekszínészek közé tartozott, akik igen fiatalon berobbantak a köztudatba, ám milyen fényesen és gyorsan emelkedett, ugyanolyan gyorsan ki is hunyt a csillaguk. Mégis, a szerepe abban az egy népszerű filmben – no meg az ismétléseket sugárzó számos kábelcsatorna – még évtizedek múltán sem engedte feledésbe merülni. A *Karácsonyi küldetés*, egy szívmengető történet, mely meghódította a világot, állandó műsorszámává vált az ünnepi adásoknak. Azóta Maureen rengeteg nővel kapcsolatban hallotta emlegetni Eddie nevét, és időnként a pletykamagazinok lehozták a képét valami sztárocska vagy feltörekvő híresség társaságában. Az utóbbi időben kissé feledésbe merült, de újabban ismét felragyogott a hírneve. Nemrég jelent meg sikerfilmjének a huszonöt éves évfordulóra kiadott DVD-je, és ez újból felszította iránta az érdeklődést.

Semmi közös nem volt bennük. Egyszer keresztetkértek egymást az útjaik, egy olyan éjszakán, melyre Haven nem emlékezett, noha Maureen agyába örökre belevésődött. A férfi New York Cityben élt, de minden karácsony előtt Avalonba jött – bár akarata ellenére. Maureen ismeretei szerint még soha nem tette be a lábát a könyvtárba.

Ennek ellenére a mostani találkozó megszervezése már-már olybá tűnt, mintha randiznának. Természetesen e-mailben beszéltek meg a randevút. Telefonálni túlságosan vakmerő és félelmetes vállalkozás lett volna. Maureenak sokkal erősebb oldala volt az e-mailezés. A számítógép mellett

nem jött zavarba.

Tulajdonképp tehát még nem is beszélt a férfival – minek beszélni, ha van e-mail? –, ám az alkudozás, ahogy megállapodtak a helyben és az időben, tökéletesen találka benyomását keltette. Mindazonáltal nem randevú volt, természetesen, mert ilyesmi nem történik egy olyan nővel, mint Maureen.

Kivéve talán a könyvekben. Meg persze az álmaiban.

Legfeljebb álmokban fordulhat elő, hogy egy átlagos, könyvmoly nő felkelti az érdeklődését olyasvalakinek, mint Eddie Haven. Még akkor is, ha az átlagos nő egykor megmentette az életét.

Fölsóhajtott, és gyorsan elhessegette a sajtó emlékfoszlányt.

Nagyon régóta nem randevúzott senkivel. Túlságosan nagyok az igényei – legalábbis ezt szokta mondani magának meg a felettébb kotnyeles barátainak és testvéreinek. Még most is kirázta a hideg, ha eszébe jutott a legutóbbi két találkája: a kirándulás egy Alvin nevű bélyeggyűjtővel, illetve egy nagyon rossz hangverseny Walter Grunionnel előző évben. Az lett a vége, hogy hasogató fejjel ért haza, és megfogadta, hogy nem fog többé találkákra járni mindenféle fickókkal csak azért, mert ezt várják el tőle. Eltökélte, hogy nem mond igent többé olyan férfiakra, akik nem érdeklők, csupán azért, mert még a húszas éveiben jár – éppenhogy –, és mindenki úgy tartja „normálisnak”, ha randizgat.

A pékségben jövő-menő emberek rá sem nagyon néztek, amit Maureen kicsit sem bánt. Nem szeretett a figyelem középpontjában lenni. Egykor, régen álmodozott a reflektorfényről. Az élet azonban gyorsan kigyógyította ebből a hóbortból. Szánalmasan fiatalon megtanulta, hogy a hírnév és az ismertség nem pótolhatja a szeretetet és a gyöngédséget. Maureen visszahúzódó fajta volt, így érezte magát biztonságban. Részéről nem igényelt nagy erőfeszítést, hogy észrevétlen maradjon. A pólóján Éljen a józanság! felirat virított, és egy kitűzőt is viselt, mely szellemi szabadságot hirdetett, de úgy látszott, a jelszavakon senkinek sem akadt meg a szeme. Meglehet, hogy a divatos pólót hatástalanította a kézzel kötött kardigán – az egyik kedvenc nagynénje ajándéka – meg Maureen egyszerű gyapjúszoknyája, vastag harisnyája és csizmája. Bár tisztában volt vele, hogy az öltözködési stílusa egyszerű és unalmas, ez cseppet sem zavarta. A divat olyanoknak való, akik feltűnésre vágnak.

Hébe-hóba a pillantása találkozott valaki máséval, és olyankor mindketten finoman, udvariasan biccentettek. Maureen nem az volt, akit egyből felismertek. Ismerősnek tűnt, mint akivel időnként találkoznak, de nem tudták igazából hová tenni.

Ezen mindig csodálkozott, mert neki kiváló arc- és névmemóriája volt. Az ott például Kim Crutcher, a bögréjét szorongatva, a barátnőjével, Daphne McDaniellel, aki szivárványszínű cukorral megszórt fánkot majszol. Mindketten gyakori vendégei voltak a könyvtárnak. Akárcsak Mr. Teasdale, aki a pékség túlsó végén ült, és álmodozva bámult ki az ablakon. Rendszeresen igénybe vette a könyvtár gyengén látóknak kínált szolgáltatásait. A hokiedzés utáni zsákmányaikkal a kijárat felé igyekvő gyerekeket is játszva meg tudta nevezni: Chelsea Nash, Max Bellamy, A. J. Martinez, Dinky Romano.

Vajon Eddie Haven élvezi az ismertséget? – tűnődött. Talán most, hogy kénytelenek lesznek együtt dolgozni, lesz alkalma megkérdezni tőle.

Vagy nem.

Az a szomorú tény, hogy féltékenységében valószínűleg még azt sem nagyon meri majd megkérdezni tőle, hogy hány óra van, pláne nem azt, miként vélekedik a hírnév szeszélyeiről. Elég sokat tudott Eddie Havenről, de nem ismerte. Talán a karácsonyig hátralevő hetekben ez megváltozik.

Vagy nem.

Vajon megismerhetünk valakit úgy, hogy közben magunkról nem árulunk el semmit? – tanakodott. És érdekli őt annyira az ügy, hogy kipróbálja?

Elolvasott egy oldalt a könyvből, aztán igyekezett megállni, hogy ne nézzen a neonfényvel világító faliórára. A szomszéd asztalnál valaki felkacagott, és egy jókedvű gyerekhang vált ki a zsúfolt pékség zajából. A könyvtár és a Szent Szív-templom mellett a *Sky River Sütőde* volt az egyik kedvenc helye a városban. Egy pékségben senki sem lehet szomorú vagy levert. Biztosan

van valami a cukor és a sütemények illatában, ami jókedvre deríti az embert, mert mindenki, akit Maureen látott, boldognak tűnt.

Egy fehér kötényes lány a magas, lépcsős széken kucorogva listát írt, milyenfajta piték lesznek kaphatók hálaadáskor, és egyben a karácsonyi előrendelésre is felhívta a figyelmet. Maureent várakozásteljes izgalom töltötte el a láttán. Mindjárt itt a karácsony, és függetlenül attól, mi történik az életében, ez a kedvenc időszaka az évben.

Elkövette azt a hibát, hogy ránézett az órára. Eddie Haven most már hivatalosan is késik. Kerek hét perce itt kellene lennie, nem mintha számolná – pedig így tett. Meddig kell várnia az embernek, hogy azt mondhassa, akire várt, az „elkészt”? Öt percet? Tízet? Húszat? És kinek a feladata kapcsolatba lépni a másikkal? A várakozónak vagy annak, aki megvárhatja?

Ellenzőt formált a kezéből a szeme fölé, és kikukucskált az ablakon. Sokan jártak az utcán ebben az órában, hazafelé igyekezve a munkából vagy az iskola utáni programokból. Egy fiú haladt el előtte, és Maureen úgy vélte, ugyanaz, akit nemrég a könyvtár előtt látott: Jabez. Hatalmas, sötét szeme volt, melyet hosszú, sűrű szempillák szegélyeztek. Amikor üdvözölte, olyan komolyság és tartás áradt belőle, amely meglepte Maureent, mert szokatlannak találta, bár közelebbről nem tudta volna megmagyarázni, miért. A fiú megnézte a cipók és sütemények sorát, és belenyúlt zöldesbarna zubbonya zsebébe. Aztán felsóhajtott, a lélegzete felhőt eregetett a levegőbe, és továbbment. Maureen erős késztetést érzett, hogy visszahívja és felajánlja... mit is? Nem volt szokása alamizsnát osztogatni, és egyébként is kételkedett benne, hogy egy tizenéves gyerek lelkesedne a városi könyvtáros meghívásáért.

Kilenc perc elteltével kezdett arra gyanakodni, hogy talán ő tévedett az Eddie-vel megbeszélte találkozó helyét és idejét illetően. Hogy ellenőrizze, kinyitotta a dossziéját, és megnézte a kinyomtatott levélváltásukat. Nem, nem tévedett az időpontot illetően. Haven késik. Nincs mentség, se kifogás – a férfi elkészt.

Mire a késése tizenkét percre nőtt, Maureen komolyan ideges lett. Lehet, hogy a végén mégiscsak kénytelen lesz felhívni. Jóságos ég, mennyire utál telefonálni! Vagy... várjunk csak... küldhetne neki szöveges üzenetet. Tökéletes! Egy SMS. Megkérdezi, hogy változatlanul szándékában áll-e eljönni a találkozóra.

Igen, így akkor sem szégyenül meg, ha esetleg Eddie elfelejtette a megbeszélést. Hogy miért izgatja magát azon, megszágyenül-e Eddie Haven, az persze teljesen más kérdés.

Miközben elővette a mobiltelefonját, eszébe jutott, hogy a pékségben nem szabad használni. Rögtön a bejáratnál ott volt a jelzés, egy áthúzott mobil rajza. Vajon ez a szöveges üzenetekre is vonatkozik? Maureennek nem volt szokása ilyeneket küldözgetni, tehát nem tudta.

A biztonság kedvéért kilépett az üzlethelyiségből, szinte úgy érezte, mintha titkolózna. Összeráncolt homlokkal bámulta a telefon gombjait, és a kelleténél nagyobb gonddal megfogalmazta az üzenetet.

– Ugyan már – dünnyögött maga elé –, nem fogják kőbe vésni!

Mindazonáltal vért izzadt a köszönéssel. Kell egyáltalán köszönnie? Vagy csak vágjon bele az üzenet közepébe? És hogyan búcsúzzon el? „Minden jót?” „Viszlát rövidesen?” És az aláírás? „Maureen?” „M. D.?” Nem, ez túlságosan érthetetlen. Jó, legyen „M. Davenport”. Tessék, kész!

Megnyomta a „küldés” gombot.

Pontosan ugyanabban a másodpercben észrevett egy kis villódzó ábrát a kijelző sarkában, mely azt jelezte, hogy üzenetet kapott. Fura. Szinte soha nem kapott szöveges üzeneteket.

Ez most – hoppá! – Eddie Haventől jött. Nagyjából egy órával korábban küldte el:

Elnézést, késni fogok. Találkozzunk n7-kor!

Akkor most Maureennek sikerült üldözési mániás idegbeteg benyomását keltenie, aki egy negyedórás késés miatt hisztizik, ráadásul olyan bárgyú, hogy nem nézi meg az üzeneteit.

Ott állt a járda szélén az apró képernyőt bámulva, és azt kívánta, bárcsak nyílna meg alatta a föld, és nyelné el, megmentve ettől a kínos találkozótól. Úgy elgondolkozott, hogy észre sem

vette a felé száguldó fehér, ablaktalan furgont, csak amikor már majdnem késő volt. Az utolsó pillanatban ugrott félre a járdaszegélyről, miközben a kocsibevágódott egy néhány lábnyira lévő parkolóhelyre, majdnem nekinyomva őt a téglapületnek. Néhány másodpercig dübörgő rockzene szűrődött ki az ütött-kopott járgányból, aztán a motor egy utolsó hörgéssel leállt.

Maureen dermedt ujjakkal szorongatta a telefonját, a torkát kipufogógáz fojtogatta. Ajtócsapódás hallatszott, aztán léptek a kövezeten.

Fekete ruhás férfi bukkant föl, és dühösen bámult rá. Maureen tetőtől talpig végigmérte. Bozontos szőke haja volt, mint egy régimódi kaliforniai hullámlovasnak. Szakadt farmert viselt, fekete, magas szárú tornacipőt meg dzsekit, melynek fel nem húzott cipzárján sibirlet fityegett, és amely alól kilátszott a testhezálló, fekete póló. Megérkezett Eddie Haven! Nagyszerű! Nyilván el lesz ragadtatva őtőle.

– Jézus Krisztus, hölgyem, nem láttam magát! Majdnem elütöttem! – szólalt meg.

– Igen – helyeselt Maureen. – Valóban majdnem.

– Nem láttam – ismételte a férfi.

Hát persze hogy nem. Nem ez az első eset.

– Jobban kellett volna figyelnie.

– Figyeltem én, csak... – A fiatalember beletúrt hosszú, búzaszínű hajába. – Jesszusom, halálra rémisztett!

– Azért nem szükséges az Úr nevét hiába a szájára vennie. – Amint a lány kimondta, összerázkódott.

Mióta lett ilyen szentfázék?

– Nem hiába vettem a számra. Teljesen komolyan gondoltam.

Maureen fintorgott. A kipufogógáz szagú hideg kaparta a torkát.

– Csak olyan... fantáziátlan dolog. Arról nem is szólva, hogy tiszteletlenség.

– És velejéig képmutató – vágott vissza a férfi vigyorogva, jóképűen, mint egy bálkirály. – Élveztem a társalgást, de most már lépnem kell. – A pékség felé intett a fejével. – Találkozom van valakivel.

Halk, mormoló hang hallatszott... egyenesen a nadrágjából. Benyúlt a zsebébe, és előhalászott egy mobiltelefont.

Maureen lepillantott a saját készüléke képernyőjére, ahol az állt: üzenet kézbesítve.

Ismét Eddie Havenre emelte a tekintetét. Függetlenül attól, hogy nem kenyerere a jól nevelt beszéd, a fickónak tagadhatatlanul van fellépése. Szinte emberfelettien jóképű ugyan, de a furcsa vonzerő mélyebbről fakad, mint a pusztá vonzó külső. Kisugárzása van, valami hatalmas delejesség, mely mintha magába szívna minden fényt és energiát. Pedig nem is csinál semmi különöset, csak áll, és olvassa az üzenetét.

Nagy bajban vagyok, gondolta Maureen.

A férfi zavart arckifejezéssel megnyomott egy gombot. A következő másodpercben Maureen telefonja csörögni kezdett. Úgy meglepődött, hogy kiejtette a kezéből.

Eddie lehajolt, fölvette, és átnyújtotta neki.

– Maureen, igaz? Maureen Davenport.

– Az vagyok. – A lány leállította a csörgést, és zsebébe csúsztatta a telefont.

– Mi az, máris lecsapja a kagylót?

– Gondolom, újdonság lenne. Egy nő, aki nem fogadja a hívását.

– A francot, dehogy! Tréfál?

Maureen összerándult.

– Ugye nem akarja azt mondani, hogy egész idő alatt így fog beszélni?

– Nagyszerű. Tehát maga is afféle szenteskedő fajta.

– Szerintem magánál egy elítélt fegyenc is szentebb – riposztózott a lány.

– Ismertem párat, aki szentebb volt nálam. Várjunk csak, hiszen én is elítélt vagyok. – A homlokához emelte a keze fejét. – Akkor ez most azt jelenti, hogy szentebb vagyok, mint saját magam? Jesszusom, hölgyem, maga aztán tudja, hogyan szórakozzon egy pasi fejével!

– Egyáltalán nem áll szándékomban szórakozni a fejével vagy bármilyen más testrészével.

Eddie Haven elindult az épület felé.

– Szóval... Maureen Davenport. – Úgy ejtette ki a nevét, mintha kóstolgatná. – A könyvtárból.

– Az vagyok. – A lány nem tudta volna megmondani, a férfin meglepetés látszik, csalódottság vagy csak fásultság.

Eddie megállt, és összevont szemöldökkel ránézett.

– Találkoztunk már? – Válaszra sem várva folytatta: – Különös, hogy az útjaink még nem keresztezték egymást egy ilyen kisvárosban. Gondolom, más körökben mozgunk.

Maureen fejében megfordult, hogy közli vele, igenis találkoztak az útjaik, csak a férfi nem kegyeskedett észrevenni őt, de végül csupán bólintott:

– Gondolom.

– Ez mókás lesz – elmélkedett hangosan Eddie, miközben összecsapta két kezét, és rálehel az ujjaira –, és a móka jó, igaz?

Maureen nem érezte úgy, hogy erre válaszolnia kellene.

– Eddie Haven vagyok – tette hozzá a férfi.

– Tudom, ki maga – felelte a lány.

Jóságos ég, ki nem tudja, kicsoda Eddie Haven? Különösen most, hogy az újra kiadott DVD-je a népszerűségi listák élén trónol. Hogy ott trónol, azt tudta, mert a könyvtár egy tucat példánnyal rendelkezett belőle, és mindegyikre legalább tíz előjegyzés volt.

Vajon milyen érzés évről évre, a nap minden órájában a saját vibráló képmását látni a képernyőkön?

Bőségesen lesz alkalma megkérdezni tőle, mivel az idén kénytelenek együtt várni a karácsonyt. Kettejük feladata megrendezni az idei pásztorjátékot Avalon városában. Maureen azért jelentkezett a feladatra, mert ez volt, amire mindig is vágyott, és rendelkezett a szükséges képzettséggel. Eddie egy bírói döntésnek köszönhetően lett a társa, mely közösségi munka végzésére ítélte. Így vagy úgy, de össze voltak láncolva.

– Elnézést a késésért! – jegyezte meg a férfi könnyed hangon. – SMS-eztem, hogy kések.

– Én is... küldtem SMS-t. – Maureen nem tudta rászánni magát, hogy az „SMS-ez” igét használja.

– Amikor elküldtem – fűzte hozzá –, csak akkor vettem észre a maga üzenetét.

Odabent, a pékségben többen név szerint köszöntötték a férfit, örömüknek adtak hangot, hogy ismét a városban van. Még többen – főleg nők, ahogy Maureen észrevette – alaposan szemügyre vették. Egy csoport turista abbahagyta a térképek és a brosúrák tanulmányozását, fölnéztek, majd összesúgtak, valószínűleg azon tanakodtak, tényleg az-e a fiatalember, akinek gondolják. A filmjét övező hírverésnek köszönhetően Eddie Haven ismét határozottan népszerű lett.

– Errefelé van az asztalunk – mutatta az utat Maureen zavartan pironkodva. Semmi oka nem volt a feszélyezettségre, mégis így érezte magát, nem tehetett róla.

– Miért van az az érzésem, hogy máris eldöntötte, nem fog kedvelni? – kérdezte Eddie, és kibújta a dzsekijéből.

– Fogalmam sincs, kedvelni fogom-e, vagy sem – ellenkezett kötelességtudóan a lány. – A nyelvnek, amelyet használ, mindenestre nem vagyok rajongója. Komolyan.

– Minek, az angolnak? Szabályos angol, isten a tanúm.

– Valóban. – Maureen ráterítette kabátját a szék támlájára, és helyet foglalt. Nem kívánt belemenni semmilyen játékba ezzel a fickóval.

– A káromkodásra gondol?

– Zseniális következtetés.

– Rendben. Nem teszem többé. Nem veszem a számra az Úr nevét hiába, de még komolyan sem.

– Örömmel hallom.

– Ezek csak szavak.

– A szavaknak hatalmuk van.

– Igaz. Akarja tudni, mi sértő?

– Van választásom?

– Az erőszak sértő. Meg az igazságtalanság. Az ínség meg a türelmetlenség. Ezek sértőek.

A szavak... azok csak szavak.

– Egy csomó meleg levegő?

– Így igaz.

– Nos, miután megállapítottuk, hogy maga teli van meleg levegővel, talán munkához láthatunk. Eddie kuncogott.

– *Touché.* Csak egy perc, szerzek magamnak kávé. – Némi kotorászás után előhúzott a hátsó zsebéből egy nyúzott tárcát. Kicsúszott a kezéből, és lehajolt, hogy fölvegye. – A fr... – Elhallgatott.

– A francsal mi a helyzet? Azt mondhatom?

– Jobban örülnék, ha nem tenné.

– Jesszus... vagyis a kutya fáját! Maga mit mond, ha elejt valamit?

– Rengeteg módja van a bosszúság kifejezésének. Feltételezem, ismer jó párat.

– Magát kérdezem. Mit mond, amikor zabos?

– Nem szoktam zabos lenni. – Maureen erőt vett magán, hogy olyan szavakat használjon, amelyeket nem szokott.

A férfi megdermedt, mintha kővé változott volna a cukrászda közepén. A lány kezdett attól tartani, hogy gutaütést kapott, vagy ilyesmi. Ehelyett hátravetette a fejét, és hahotázni kezdett, hogy feléjük fordultak a fejek.

– Maga megöl! – pukkadózott. – Komolyan.

Maureen igyekezett nem tudomást venni a kíváncsi tekintetéről.

– Ugyan mivel?

– Azzal, hölgyem, hogy már látom: maga zabosnak született.

– Már látja... – ráncolta kihívóan a homlokát Maureen. – Mit is? Ilyen fantasztikus emberismerő?

– Mert maga nem rejteget semmit.

– Fogalma sincs, hogy rejtegetek-e valamit. Semmit sem tud rólam.

Eddie pillantása végigsiklott a praktikus csizmán, az egyszerű szövetkabáton, a kézzel kötött kiegészítőkön, a szemüvegen, a könyveken és a dosszién.

– Mindent tudok, amit tudnom kell – jelentette ki.

– És mi az?

– Ray Tolley azt mondta, maga a városi könyvtáros.

Ray, aki szintetizátoron játszott, a pásztorjáték zenéjéért volt felelős. Maureen nem tudta eldönteni, hízelgőnek vagy sértőnek érezze, hogy Ray kitárgyalja őt Eddie Havennel.

– Ez nem árul el túl sokat.

– Imád olvasni, és mániákus rendszerező – folytatta a férfi a könyvekre meg a papírokra sandítva.

Maureen horkantott.

– Kliséket pufogat. Arról nem is szólva, hogy súlyosan téved. – Megköszörülte a torkát, és bosszúsan rámeredt a férfira. Ekkor vette észre a fülbevalót. Egy picike, szexi aranykarikát az egyik fülcimpájában. Tetoválása is volt, mely megelevenedett, valahányszor behajlította a karját. Maureen el tudta képzelni, milyen látványt nyújthat, amikor a gitárja húrjait pengeti. Egyértelmű jelei egy figyelmet szomjazó személyiségnek.

– Aha. Van egy titkos élete is, másodállásban domina.

– Ez nem titok.

A férfi csillogó szemmel újból kuncogott.

– Na persze. – Elindult a pult felé, de félúton visszafordult. – Kér valamit?

Maureen igyekezett levenni a szemét a fülbevalóról.

– Nem. Köszönöm, nem.

Eddie, testsúlyát a másik lábára helyezve és bájosan mosolyogva megszólította az eladólányt, aki csillogó szemmel elegyedett vele beszédbe.

Maureen, miközben megköszörülte a torkát, elrendezte a papírjait, és megigazította a szemüvegét. Bárcsak ne viselne szemüveget! Olyan... könyvtároshoz illő. Volt kontaktlencséje, de az irritálta a szemét.

A mostohaanyja és a testvérei szerint valami divatos, dán import szemüvegkeret és egy jó

frizura kellene neki, hogy ne nézzen ki teljesen átlagosan. De általában egyszerűen csak összefogta a haját, és nem vacakolt az arcfestéssel. A végeredmény az lett, hogy úgy nézett ki, mint egy könyvtáros, aki igyekszik nem úgy kinézni, mint egy könyvtáros, ami nevetséges volt.

Fokozatosan elfogadta magát olyannak, amilyen, és rendszerint jól érezte magát a bőrében, a meghitt lakásában, a két macskájával és a rengeteg könyvével. Nem mindig volt ez így, az elégedettségért keményen megdolgozott. És amikor jött valaki – mint Eddie Haven –, és veszélybe sodorta a nyugalmát, az felébresztette a védekező ösztönét.

Visszajött a férfi, egy bögre kávéval meg egy csésze forró csokoládéval.

– Ez a magáé – mondta. – Tudom, hogy azt mondta, nem kér semmit, de gondoltam, azért próbálkozom.

– Köszönöm. Honnan tudta, hogy forró csokoládét szoktam inni?

– Ki ne szeretné a forró csokit? – Eddie úgy mosolygott rá, mintha ő lenne az egyetlen nő a helyiségben. – Tejszínhab?

– Nem, az már kicsit sok lenne – tiltakozott gyorsan Maureen. Visszatért a feszélyezettsége. Az emberek biztos azon tanakodnak, mit keres itt ez a jó pasi ezzel a szürke veréssel. Aki együtt látja őket, még véletlenül sem gondolja azt, hogy vonzalom köti hozzá a férfit, hanem hogy valami kötelezettség. Eddie Haven figyelmessége olyan volt, mint amikor az osztály csúnyácskájának a haját meghúzza az iskola leghelyesebb fiúja. Nevetségesen hálás volt a figyelemért, még ha az valójában csúfolódás is.

Öt perc ezzel a fickóval, és Maureen visszasüllyedt általános iskolás szintre. Csupán egy pillanatra, de azt kívánta, bárcsak valaki más lehetne. Valószínűleg roppant egészségtelen olyasvalakinek a társaságát élvezni, aki elégedetlenséget ébreszt benned saját magaddal szemben.

Belelapozott a papírjaiba. Az olyan emberrel szemben, aki idegessé tesz, mindig jó taktika a munkára összpontosítani.

– Lemásoltam magának a meghallgatási kérdőívet és a próbák időpontjait, meg...

– Köszönöm. Majd átnézem, de most hadd jussak szuszhoz! Még csak most érkeztem a városba.

– Hol száll meg?

– Egy tóparti házban, amely egy barátomé, aki St. Croix-ban tölti a telet. Teringettét, én is szeretnék most St. Croix-ban lenni!

– Remélem, sikerül hamar berendezkednie. Rémisztően kevés idő van a pástorjáték megrendezésére.

– És mégis minden évben összejön. Kész csoda.

– Vagyis tapasztalata szerint csoda történik.

– Még sosem maradt el. Pedig nem most kezdtem.

Maureen ismerte Eddie és a pástorjáték történetét, beleértve a kihágást, amely miatt közösségi munkára kötelezték. Avalonban köztudott volt, hogy Eddie Haven egy bírói döntésnek köszönhetően kezdett el közreműködni a városi pástorjáték szervezésében. A szörnyű karácsonyesti baleset követően arra ítélték, hogy évről évre segítsen az ünnepség lebonyolításában.

– Tapasztalatom szerint a csodák jobban működnek, ha kemény munka van mögöttük.

– A magam részéről hiszek bennük – ellenkezett a férfi könnyedén.

Maureen hitetlenkedve méregette.

– Szokott templomba járni?

Eddie jóízűen nevetett.

– Ó, hogyne! Rendszeresen. – Kicsit halkabbra fogta a hangját. – Higgye el nekem, hogy isteni közreműködés nélkül is meg tudok birkózni a pástorjátékkal. Egyébként maga hogy került bele a képbe? Önként jelentkezett, vagy belerángatták? Vagy maga is elítélt, mint én?

– Senki sem elítélt, mint maga.

– Juj! Már látom, hogy sokat fogunk nevetni.

– Nem az a dolgom, hogy szórakoztassam.

– Ugyan már, ne rontsa el a játékot! Meséljen magáról, Maureen!

– Miért tenném? Már kinyilvánította, hogy unalmas tyúknak tart, a könyvek és a macskák

megszállottjának...

– Sosem mondtam, hogy unalmas, sem azt, hogy megszállott. A könyvek adják magukat, a macskák meg... minden csaj szereti a macskákat. Tippettem, és bejött. Ugyan már! Tényleg kíváncsi vagyok. Idevalósi?

Valami varázs árad belőle, döbrent rá Maureen. Valami bűverő, mely arra sarkallja őt, hogy... nem is tudta pontosan, mire. Hogy apránként feltárulkozzék előtte. Egészen elképesztő érzés volt. Elképesztő, és valószínűleg veszélyes.

– Itt születtem és nőttem fel – mondta. – Brockportban jártam főiskolára, aztán visszajöttem, és elhelyezkedtem a városi könyvtárban. – Nyelt egyet. – Nem csoda, hogy azt mondja, unalmas vagyok.

– Hé, nem mondtam azt, hogy unalmas. Azonkívül nekem úgy tűnik, nem kellett messzire mennie, hogy megtalálja, ami boldoggá teszi.

Ami azt illeti, elég messzire elment, de ezt nem állt szándékában bevallani, Eddie Havennek meg pláne nem.

– No és maga? – kérdezte nagy merészen. – Maga is keresi azt, ami boldoggá teszi?

– Nincs rá szükség. Tudom, mire vágyom. Már csak meg kell találnom.

– Tényleg? És mi az?

– Még csak most ismerkedtünk meg. Ezt nem árulhatom el.

A társalgás során váratlan dolog történt. Akarata ellenére Maureen úgy érezte, kezdi megkedvelni a férfit. Emberként, nem pusztán mint egy lélegzetelállítóan jóképű pasit, olyat, aki annyira kívül esik az ő körein, hogy akár egy másik bolygón is élhetne.

A rajongólányok bolygóján, gondolta, amikor három nő állt meg az asztaluk mellett. Bátortalanul mosolyogtak, és bökdösték egymást.

– Elnézést! – szólalt meg az egyikük. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy nem Maureenhoz beszél. – Maga... maga, ugye, Eddie Haven?

– Az az Eddie Haven – pontosított a barátnője.

A férfi könnyedén rájuk mosolygott.

– Azt hiszem, én volnék az.

– Gondoltuk. Pontosán úgy néz ki, mint a filmen.

– Ó! Az már baj.

– Nem, elragadó volt. – A három nő csak úgy ragyogott. – Múlt héten láttuk az *Extrán*.

Ismét bebizonyosodott egy igazság. A csinos lányok rendszerint egymással barátkoznak. Ezek is mind úgy néztek ki, mint a hajdani pomponlányok: mosolyogtak, csillogott a szemük, farmert viseltek, magas sarkú csizmát és testhezálló pulóvert.

– Szóval... szabad egy fényképet készítenünk magával?

– Ami azt illeti, most pont nem érek rá...

– Csak egy gyors telefonos fotó – mondta a nő, miközben előrántott egy iPhone-t, és Maureen felé nyújtotta. – Megtenné?

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, egyikük megmutatta, hogyan kell elsütni a kamerát, aztán mindhárman odasereglettek Eddie köré, aki – mi tagadás – felragyogott köztük, mint egy karácsonyfa.

– Köszönöm. Igazán kedves – mondta a nő Eddie-nek, miközben elmentette a képet a telefonján.

– Nyilván a könyökén jön már ki, de tényleg imádtam abban a filmben. Most is imádom, valahányszor adják.

– Köszönöm. Kedves, hogy ezt mondja.

A nő egy névjegyet nyújtott felé.

– Itt a telefonszámom. Ha esetleg... tudja... volna kedve egyszer elmenni valahova.

– Naná!

A három nő távozott, összedugott fejfelé vihorászva, mint az iskolás lányok. Maureen kissé döbrenten nézett utánuk. Az egyikük az orra előtt kezdett ki Eddie-vel. Pedig nem tudhatta, hogy ő esetleg nem a barátnője-e. Jó, nem az, de mégis. Igazából a tudat fájt, hogy ezek a nők ránéztek,

és láthatóan meg sem fordult a fejükben, még futólag sem, hogy esetleg... Eddie-hez tartozik. Hogy esetleg randevún vannak. Nem, úgy kezelték, mintha a titkárnője vagy az asszisztense lenne.

– Sajnálom – mondta a férfi. – Hol is tartottunk?

Maureen megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. – Sosem látott még közletről ilyesmit. Ijesztő volt, mintha lesből támadtak volna rá. – Magával sokszor történik ilyen, ugye? Emberek, főleg nők, előbukkannak a nagy semmiből, és autogramot kérnek, vagy egy fényképet.

– Nem tudom, mit ért azon, hogy sokszor.

– Nem ez volt az első eset, igaz? – A férfi arckifejezése megerősítette a gyanúját. – Az egynél több soknak számít.

– Bárcsak ne lettek volna ennyire udvariatlanok magával!

Meglepő, hogy észrevette...

– Rájuk kellett volna szólnom, hogy udvariatlanok – folytatta nagy komolyan Eddie.

– Hála az égnek, hogy nem tette! Borzasztóan kínos lett volna.

– Maga pedig nem szereti a kínos helyzeteket – állapította meg a férfi.

– Ki szereti? Maga talán igen?

– Egész életemben színpadon álltam, a rendszeresen előforduló kínos helyzetek ebben a szakmában benne vannak a pakliban.

– Ehhez nem értek. De ezúttal nem lehet oka panaszra. Elragadónak nevezték.

– Az is voltam, a mindenségít! – mondta a férfi, meglepő módon a hiúság minden látszata nélkül.

– Tudom. Én is láttam a *Karácsonyi küldetést*. – Maureen elhallgatott. Fura érzés volt, hogy ő többet tud a férfiről, mint az őrá. Általában ez a könyvtáros szerepe, aki ott ül a pult mögött. A nő, akivel kapcsolatban nem tesznek fel kérdéseket, nem találgatnak.

Ami Eddie filmjét illeti, nem egyszerűen „látta”. Minden évben feszült figyelemmel nézte meg. Már megvette a most megjelent évfordulós DVD-t, és lejátszotta az összes extrát, különös tekintettel a felnőtt Eddie-vel készített interjúkra. Kívülről tudta a film minden szavát, minden dalát. Annyira imádta, hogy az már nevetséges volt.

– Öregnek érezné magát, ha azt mondanám, második koromban láttam?

– Nem, mert hatéves voltam, amikor bemutatták a moziban.

– Ó, értem.

– Hatévesen jutottam a csúcsra, azóta csak lefelé megyek.

Volt valami a mosolyában, valami, ami megmagyarázta Maureenak, miért jönnek oda hozzá felnőtt nők fényképért, vihogva, mint az iskolás lányok. Amellett ez a mosoly felidézte benne azt a drága kisfiút, aki több mint két évtizeddel korábban belopta magát egész Amerika szívébe.

Eddie játszotta a kis Jimmy Kringle-t a *Karácsonyi küldetésben*, mely közismerten a valaha készült legérzelgősebb filmek egyike. Mégis, neki sikerült túllépnie a giccsen, és a közhelyes, valóságútlan figurából olyan kisfiút teremtett, akiben mindenki hinni tudott. És hitt az azóta eltelt években is, hála a digitális felújításnak, a DVD-extráknak és a huszonnégy órás kábelcsatornák szüntelen működésének.

– Nem lehetett könnyű ilyen fiatalon sztárrá válni – jegyezte meg a lány.

– Nem is volt olyan rossz, az idő tájt. De akkor senki nem gondolt az internetre. Vagy arra, hogy így elterjed a kábeltév.

Maureen érezte, hogy kezd túlságosan érdeklődni a férfi iránt.

– Ideje befejeznünk – javasolta.

– Alig várja, hogy megszabaduljon tőlem, mi?

– Igen, vagyis nem, de... – Zavarba jött. Folyvást zavarba jön, ha ezzel a fickóval beszél, ami nevetséges. Képzett szakember a maga területén. Nem tehetett róla, felidegesítette Eddie Haven a szexi viselkedésével, a fülbevalójával és a túlságosan jóképű arcával.

A férfi most biztosan azt hiszi róla, hogy reménytelen lúzer. Maureen nem szeretett olyan

emberek között lenni, akik lúzernek tartották. Olyan emberek társaságát szerette, akik növelték az önbizalmát. A családja, az olvasók a könyvtárban, a gyerekek...

– Egy csomó mindent el kell mesélnem az előadással kapcsolatban – mondta. – Először is filmre veszik egy különkiadás számára. – Még most is izgalomba jött, ahogy kimondta. – Jön egy forgatócsoport a városból, és mindent rögzít. Része lesz egy műsornak, amelyik kisvárosi karácsonyi hagyományokat mutat be.

– Klassz – bólintott a férfi, de nem látszott lelkesnek.

– Ez persze nem változtat a terveinken, de azért azt akartam, hogy legyen tudatában. – Átnyújtott Eddie-nek egy nyomtatott papírt. – Itt a program, amelyet kitaláltam. Este átnézheti. – Heteket töltött azzal, hogy meglelje az elbeszélés és a dalok tökéletes együttesét a Szent Szív-templomban szenteste tartandó ünnepséghez. Csodálatos program volt, arra hivatott, hogy életre keltse az ünnep varázsát. Nagyon régóta, apró gyerek kora óta megvolt az elképzelése az eszményi pásztorjátékról. Gyertyafényes, tömjénillatú, daloktól zsongó este képe lebegett a szeme előtt. Az ünnep lényege, a dicsőítés egyetlen előadásba sűrítve, mely a legkérgesebb szívet is meglágyítja, és emlékezteti az embereket, hogy egész évben átélhetik a karácsony boldogságát.

Eddie futó pillantást vetett a forgatókönyvre és a dalok listájára.

– Rendben, mindegy. De ugye nem az angyalokkal kezd? – kérdezte. – Amikor Mrs. Bickham rendezte, mindig az angyalokkal nyitottunk.

Ó, az elmúlt pásztorjátékok kísértetei, gondolta Maureen, miközben magához szorította a dossziéját. Még nagyon sokáig fogják üldözni őt.

– Idén nem.

– Ez a maga műsora. Ördög vigye, én még csak nem is szeretem a karácsonyt.

Milyen ellenszenves! Ugyanakkor nevetségesen vonzó a maga kócos mivoltában, a feszes farmerjában meg pólójában. Halálos vegyület.

– Badarság! Mindenki szereti a karácsonyt.

A férfi nevetett.

– Jó. Úgy látszik, nem magyaráztam meg eléggé.

– Mit? – Maureen akaratlanul is kíváncsi volt, és azon kapta magát, hogy előredőlve csüng a férfi szavain, mint a rajongólányok legreménytelenebb fajtája.

– Ezt az egész karácsonydolgot.

– Mi van vele?

– Most valószínűleg dobni fog egy hátast, de ha még nem vette volna észre, nem igazán rajongok az ünnepért.

Meglehet, gondolta Maureen, hogy azért találja vonzónak, mert kihívást jelent. Nagyon rég volt már, hogy ötévesnél idősebb személy vitába szállt volna vele.

– Ne butáskodjék! Mindenki szereti a karácsonyt.

– A sírba visz, Maureen. Komolyan. Mondok egy világraszóló újdonságot: nem mindenki szereti a karácsonyt. – Újból a műsortervre pillantott. – Nem túl változatos. Nem látok itt semmi újat.

– Bármikor felvehetjük a listára „Az elkóborolt rénszarvas”-t a híres filmjéből. A rajongói örülnének neki. Boldog lesz tőle?

– Hányingerem lesz tőle.

Ez a megbeszélés a lehető legrosszabb irányba halad. Bárcsak tudná, hogyan terelje vissza a helyes útra! – gondolta Maureen.

– Itt a szereplőválogatás jelentkezési lapja.

– Az még érdekes lehet. Mindenki szeretne sztár lenni.

– Úgy tűnik. Igyekszünk lehetőség szerint minden jelentkezőnek feladatot adni. Emlékeztetni kell őket, hogy nincsenek jelentéktelen színészek...

– ...csak apró szerepek – fejezte be a mondatot Eddie. – És mindenki tudja, hogy ez baromság.

Maureen összerezgett. Vajon miért érzi kötelességének a férfit, hogy elidegenítse magától? A barátnője, Olivia azt mondaná, azért, mert tetszik neki. Ez a gondolat túlságosan is nyugtalanította. Belebújt a papírjaiba, abban a reményben, hogy közben sikerül lecsillapítania

az idegeit.

– És aztán kezdődnek a próbák. Itt az időbeosztás.

– Értem, főnök.

– Fölényeskedik?

– Próbálkozom, igen.

– Fölösleges, nem működik. Ne veszítsük szem elől a célunkat! Ez a műsor nem nekünk készül, és nem rólunk szól. A gyerekeknek rendezzük, és mindenki másnak, aki meg akarja ünnepelni a karácsonyt. – Minél idegesebb lett, annál házsártosabban csengett a hangja.

– Édesem, maga túlságosan komolyan veszi ezt az egészet.

– A karácsony megünneplését nem szabad félvállról venni. – Ó, Maureen, mióta lettél ilyen savanyú? Olivia mindig azt mondja, hogy engedje el magát, és szórakozzék. Csakhogy Olivia várandós, és a hormonoktól teljesen megbízhatatlan mostanság.

– Értem – ismételte a férfi. – Végeztünk?

– Igen. Végeztünk. – Maureen elhallgatott, aztán összeszedte a bátorságát, és megpróbálta legyőzni az idegességét. Rosszul kezdődött az ismeretségük. Talán, elmélkedett, egy vacsora mellett rendbe tudnák hozni a dolgokat. – Nézze, Eddie, ne kezdjük rossz hangulatban a közös munkát. A pékség mindjárt bezár, de arra gondoltam, esetleg elmehetnénk máshová, megvacsorázhatnánk, és folytathatnánk a beszélgetést. Kíváncsi lennék, magának milyen ötletei vannak.

Tessék! Kimondta. Elhadart egy meghívást a legvonzóbb fickónak, aki valaha egy asztalnál ült vele. Így kiadni magát annyira ellentétes volt a természetével, hogy majdnem zihálni kezdett, miközben ott ült, és a választ várta.

Javára kell írni, hogy Eddie nem somolygott, vagy bármi ilyesmi. Egyszerűen visszautasította, a lehető legegyszerűbb módon:

– Köszönöm a meghívást, Maureen, de nem fér bele. Máshová kell mennem. – Az órájára pillantott. – Ami azt illeti, jobb lesz indulnom, különben elkésem. Talán majd máskor.

Maureen meg akart halni. Ott helyben, abban a pillanatban szeretett volna összegömbölyödni és meghalni, hamuvá válni, melyet elfúj a hideg téli szél. Mi jutott eszébe, hogy meghívta a férfit vacsorázni? Ő Eddie Haven, az ég szerelmére! Nem vacsorázik olyanokkal, mint Maureen Davenport. Ő sem akarná, még ha a férfi javasolná is. Faragatlan fickó, szándékosan provokálja őt, és annyira nem az esete, hogy az már nevetséges. Gyötrelmesek lesznek a következő hetek...

Valamiképp sikerült bamba mosolyt erőltetnie az arcára, miközben a férfi gyakorlatilag kivágatott a pékségből. Elképzelte, ahogy hazarohan és rendbe szedi magát, valószínűleg egy találka kedvéért egy olyan nővel, aki nem tudja, mi a különbség a könyvtár és a batár között, de tudja, hogyan töltse ki a társalgásban beállt csendet, ahogy a pulóverét is kitölti. Maureen elképzelte, amint gyertyafény mellett, az asztal két oldalán ülnek, egymás szemébe néznek, és azt suttogják: „egészségedre!”, miközben összekoccintják nemes borral telt poharaikat.